

kdy jsme se věnovali rozličným výukovým činnostem.

Jako vždycky to bylo hopíkání nějaký, a taky talíře přišly ke slovu. Nikoliv ty porculánový, že bych jako s nima třískala o podlahu v rámci nějaký rodinný rozepře, alébrž ty házecí. Musela jsem se děsně smát Taliprtce. Bylo nejdřív vidět, že se jí do toho pro tentokrát nechce. A já ji taky vůbec nenutila. Nechala jsem ji být, ať si tam čmouchá ty myšodurky. Enemže, že jo. Když viděla, jak si s Rumíčkem blbneme..... tak si nebyla úplně jistá tím, že se jí nechce. Nastaly vnitřní dýlemata. A tím pádem došlo k duševnímu pnutí. Duševní pnutí způsobuje emotivní vzduť. A to musí ven, to musí ven. Ozvala se cirkule ☐☐ a Tali začla bušit nohama do země. “Co děláš pako? ” zeptala jsem se jí? Zoufale čučela. “Tak na prostim Tě!” hodila jsem její talíř do prostoru. Okamžitě se za ním katapultovala a pak ho k mojí radosti za mohutného povzbuzování přinesla hned ke mně. A že se budem tahat. Tak jsme se tahaly. Aby pak následně nemusela zase něco řešit, dostala povel pušť, po kterým jsem jí talíř vrátila se slovy “Tak na a utíkej s tím domů!” což vděčně udělala a pleskla se na pažit za brankou, položila si talíř vedle sebe a důležitě čučela. ☐

Žiř to je tak hezký, když se se psem můžete takhle pěkně domluvit. Víte jak mi to u ní hrozně chybělo?? Hrozně. A tak oceňuju každej moment, kdy to takhle jde. Jako třeba u toho buxusu pod břízou. Evidentně tam taky nějaký ten opeřenec bydlí. Ostatně to už i loni. Ale zatímco tehdy jsme ji museli vždycky víc než ohouknout, či spíš ji často vypáčit a ☐ odvléct, když tam kolikrát hodila přímo šíbru, tak teď když se tam s Rumouškem šmrdolili, jsem si povětšinou vystačila s tím, že jsem se dotýčného otázala, co tam dělá a sdělila mu, že má okamžitě vypadnout. V nejhorším případě došlo na NE-E! a přísněj pohled.

A v neděli tomu nasadila vůbec korunu ☐ . Byli jsme zrovna u překážek, nebo jsme něco s Rumíčkem cvičili, teď už nevím, ale to není podstatný. Podstatný je, že když si tak jako začla odcházet, že půjde do vysoký trávy, kam teď sama nesmí, kvůli mláďatům, a já jí to zatrhla a volala jí, že má přijít, začla předstírat, že nemá uši a nejmenuje se tak, jak se jmenuje. Nehodlala jsem s ní na tohle téma debatovat a sdělila jí, že : “Jestli sem okamžitě nepřideš, pudeš domů, když tě to nebaví, páč já nemám náladu se dohadovat.” Žádnej velkej důraz spíš takový sdělení a na psa docela proslov, aby si z toho něco vzal. Navíc na psa jako je Tali, že ano. Ale k mému velkému překvapení to způsobilo, že madam přehodnotila svůj přístup a radši než aby šla domů ☐ :D, tak se ochotně dostavila s výrazem: “Jasně, sem tady, cos to chtěla?” ☐ a máchala u toho ocasem. Moc mi to nešlo, tvářit se úplně vážně ☐ .

A další důkaz o tom, že i Talinka umí, když chce, být normální pes, který se prostě chová úplně normálně, podala v neděli k večeru, když šli kolem nás Emičkovi. Nejdřív děěšně výhrůčně blafala vpředu u brány, že k nám jdou cizáci nějaký děšivý a je jim nutno dát najevo, že TADY JE TALINOŠOVO ☐ , aby posléze o něco málo změnila svoje blafání a tím mě upozornila na to, že nejspíš nejdou cizáci, ale že to bude nejspíš Emička. Jakmile se její vyhrožování změnilo v nadšený jásání, bylo to jasné, Emča je tady. Tali se odpálila od brány k brance vedoucí na louku a tam tajtrdlíkovala a jódlovala nadšením tak dlouho dokud jsem tam nedorazila a branku neotevřela. Vypálili oba s Rumoušem na louku a já šla za nima. Minuli se s Emčou, která letěla ke mně, prolítla, čímž mě jako pozdravila a letěla za Brtníkem do chalupy. Ohařící se vyřítili z louky na cestu a já za rohem slyšela jak je Emičky pánící vítají. OBA dva je vítali! Tedy nejen Rumíčka, ale i Tali, která kupodivu nezmizela okamžitě někam do pole, jak činívála dřív, kdy by si vzala nejdřív to vítání jako záminku a pak vzala kramle, aniž by si jich všimla. Ale ne, tentokrát měla opravdovou radost, že ty Emičky dvounožci se na nás přišli podívat.

A..... tetkon pozorte!! Když se s nima přivítala, tak..... tak vona sama vod sebe!!!!!!!!!!!!!! doběhla s Rumoušem zpátky na louku ZA MNOU. A radostně mi oba sdělovali, že jooo, hele návštěva. Chápete to?? Tohle ešče nikdá neudála. Nejen teda, že je běžela přivítat na cestu, a tam se s nima taky opravdu přivítala, ale pak se prostě vrátila a oznamovala mi to, místo toho, aby si pak běžela honem rychle, i kdyby jen na chvílilinku, ale nahlídnout do pole. TOHLE byl teda pro mě megazážitek ☐ ☐ . Jak málo a nepatrně mi stačí, co?? Ale kdo jí znáte, víte, že tohle prostě JE úžasný, je, je a je. A já z toho měla děšnou radost, kterou možná asi ne každěj pochopí. Ale Brtník pochopil, když jsem mu to pak s nadšením malýho dítěte líčila, jak úžasný to bylo ☐ . Protože moc dobře ví, že bylo ☐ . A já budu tiše doufat, že zase třebas..... i jindy bude. Páč ty jo, miluju, když je z ní normální pes.